

**BANJOLUČKI
UMJETNICI U
GALERIJI »MARIN«**

Izložba deset umjetnika iz Banje Luke otvorena je u umaškoj galeriji »Marin«. Predstavljaju se Borjana Mrđa, Bojana Baralić, Biljana Gavranović, Zvezdana Veselinović, Ognjen Radumilo, Slobodan Vidović, Miodrag Manojlović, Predrag Marjanović, Bori Glamočanin i Radenko Milak. Vlasnica galerije Slavica Marin najavila je daljnju suradnju s Banjom Lukom i nastavak prezentacije radova tamošnjih autora u Umagu. (T. K.)

»EUROKAZ« - UZ PREDSTAVE »GNOSIS #1« I »RAZBJEŠNJELE PEDESETE URLAJUĆE ČETRDESETE VRIŠTEĆE ŠEZDESETE

Zvukonauti i cirkuseri buke

Čini da »Eurokazov« program zasad djeluje kao sondiranje terena na razmeđu znanosti umjetnosti, a ne razrađena shema zajedničkih zadataka i selektorskih očekivanja

U svojoj knjizi »Buka« ugledni francuski ekonomist i socijalni analitičar Jacques Attali zapisuje: »Nema vlasti bez kontrole buke, bez propisa koji služe tome da se analiziraju, obilježavaju, ograniče, rasporede, suzbijaju i usmjeravaju zvuci«. Utoliko je i svaki pokušaj razbijanja konvencionalnih granica zvučnosti povezan sa socijalnim eksperimentiranjem, što je uostalom i namjera Eurokazove predstave »Gnosis #1« belgijskog koreografa Vincenza Carte.

Riječ je o produkciji gdje četiri plesača, elektronski spojena na četiri kompjutera, navodno zvukovno i svjetlosno moduliraju promjene svojih emocija. Publici nije ni na koji način pojašnjen sam proces digitalizacije ljudskog uma (posebno nije jasno na koji se način tretiraju same emocije i što je uzeto kao njihova »manifestacija«), dok sama glazbena matrica djeluje nepovezano s onim što plesači izvode na pozornici.

Ritualnost pokreta

Ljupke slušalice na glava-ma izvođača i njihove važne objave dok uspravno stoje za kompjutorskim sučeljima (»Umrežen!«) podsjećaju na pomalo humorno simuliranje profesionalne kozmonautske povezanosti ljudskog tijela i strojeva, spremnih na žrtvovanje u ime procesa otkrivanja »tamne tvari«. Plesačima se mora priz-

PROGRAM

Eurokazov program nosi naziv »Fokus na umjetnosti i znanosti u izvedbenim umjetnostima«

Kvalitetno plesачko znanje izvođača - talijanska skupina Dewey Dall

Izvođači predstave »Gnosis #1«

nati interes za stvaranje repetitivnih serija pokreta: tijelo u počučnju, raširenih nogu, pogled izvođača zadržan najprije u jedan, pa zatim drugi dlan vlastite ispružene ruke. Ili tijelo čiji se gornji dio okreće oko svoje osi, slobodno puštajući zamah opuštenih ruku. Meditativnost ovih pokreta, u skladu sa strujanjem jednodimenzionalnih elektronskih zvukova, privlači publiku krajolikom

zatvorenog kruga plesačke koncentracije.

Autorski tim izvedbe (Piet Defrancq, Steve Paulet, Steven Michel, Vincenzo Carta), deklarativno se bavi prijenosom znanja ili gnoze. U čemu je točno sadržano njihovo znanje ostaje obavijeno velom tajne, ali ono što vidimo od koreografskog jezika i zvučne kulise definitivno ne djeluje kao inovacija ili spoznajni pomak. Naprotiv,

mного je sličnije bazičnoj plesnoj improvizaciji na amelodijske struje zvukova.

Cirkus buke

Talijanska skupina Dewey Dall s predstavom »Razbješnjele pedesete urlajuće četrdesete vrišteće šezdesete« donosi tri tijela u crnim kostimima bez lica, tek s bijelim krugom i crnom točkom neke pomične mete na sredini lica i koreografijom ispruženih podlaktica kao pokretnih »crti« koje se usklađuju i razilaze, nadasve nalik spoju ruske biomehanike i Artaudova shizoidnog performerš s maskom na licu. Moj je dojam da je riječ o izrazito mladoj skupini koja na zanimljiv način istražuje agresivnost buke, postignute brutalnim pojačavanjem elektronskih zvukova.

Predstava završava na koljenima, dakle na rubu koreografske molitve, kao i postepenom utiehom stišava-

nja. Njezina kratkoća i jednostavnost, uz neosporni kvalitetu plesачkog znanja izvođača, upućuju na početak nove faze razrade projekta.

Općenito se čini da Eurokazov program pod nazivom »Fokus na umjetnosti i znanosti u izvedbenim umjetnostima«, čijim su dijelovima obje ovdje zabilježene predstave, zasad djeluje kao sondiranje terena na razmeđu znanosti i umjetnosti, a razrađena shema zajedničkih zadataka i selektorskih očekivanja. Moj je dojam da »znanost« u sporadnom izboru projekata nije više izjednačena s tehničkim gijom kao zbirkom ortokolja se onda stavlja raspolaganje umjetniku. Jgrovitije rečeno, program suradnje umjetnika i znanstvenika možda bi zbiljgobalo pridružiti i kreativne kapacitete samih znanstvenika, a ne samo njihovih kompjutorskih programa

Nataša GOVE